

Toen Balder wederkeerde, hield hij de schoone vrouw in zijne armen; in hare lokken en op haren boezem glansden de paarlen en koralen, die de zee haren geliefde geschonken had.

„O, Rera,” sprak hij „hoe schoon zijt gij! Veel schooner zelfs dan de zee, die mij tot nog toe alleen kon boeien.”

Toen de zee dat hoorde, werd zij tot in hare diepste diepten bewogen;

en hare golven verhieven zich, zoodat het schuim Rera's kleederen bespatte.

Zij huiverde, doch Balder sprak:

„Ziet ge, de zee brengt u hulde.”

„Neen, ik vrees uwe zee!” antwoordde zij, en drukte zich vaster tegen hem aan.

„Vrees niets!” sprak hij weder. — „De zee is mij onderdanig; zij zal ons dragen op hare golven, wanneer ik het verlang.”

En werkelijk effende zich de onstuimige watervlakte, en voor hunne voeten dreef eene groote, veelkleurige schelp.

„Kom, mijne Rera! laat ons gaan spelevaren!” sprak hij, en droeg haar in de schelp. En zachtkens gleden zij voort over de wiegelende golven, en zij bemerkten niet hoe in de diepte de wateren woelden en bruisten, als door reuzenhand beroerd.

Doch plotseling, toen zij ver van land waren, verhieven de golven zich, en slingerden de schelp heen en weder.

Rera blikte beangst om zich heen, doch Balder sprak wederom: „Vrees niets, mijne Rera! de zee zal ons geen hair krenken.”